

Tässä vielä yksi vanhoista teksteistäni. Synkkä tämäkin on. Seisoin jyrkän kallion reunalla katsellen alas. Vastustin ääntä päässäni. Ääntä, joka käski minun ottaa vielä yksi askel. Askel kohti tuntematonta. Halusin elää. Halusin tuntea. Halusin vain olla olemassa. Kaikki koruni, vaatteeni, olemukseni. niillä halusin peittää itseni. Nyt seisoin jyrkän teellä päälläni liian iso t-paita ja kuluneet verkkarit. Nyt suojanani ei ollut mitään. Mikään ei estänyt tuulta leikkimästä ihollani, pujottautumasta hiuksiini. Hiukseni olivat auki. Ne lentelivät ympärilläni, kuin leikkien liekkejä. Vapaina ja viltteinä. Kyyristyin. Istahdin reunalle ja katsoin alas. Olinko tosiaan hyppäämässä? Olin. Olin kyllästynyt tähän kaikkeen ja en. En todellakaan aikoisin hypätä. Päässäni oli kaksi ääntä. Ajatukseni, jotka riitelivät, sitten kuului kolmas ääni. Ääni, joka sanoi halunneensa vain olla joku. Se ääni, joka oli koko idean takana. Hän joka oli niin epätoivoin ettei enää jaksanut. Suljin silmäni vaimentaakseni äänet. Ne eivät lähteneet. Eivät olleet koskaan lähteneet, sillä ne olivat aina seuranani. Ne olivat osa minua ja minun oli vain opittava elämään niiden kanssa. Miten? Kun toinen sanoo kyllä ja toinen ei ja kolmannelle on ihan sama. Avasin silmäni ja katsoin jälleen alas. Meri vaahtosi kallioita päin. Nousin ja astuin askeleen taaksepäin. Päässäni soi vain yksi ajatus. Vain yksi. Se olisi liian itsekästä. Astuin toisen askeleen poispäin. Halusin elää. Elää ja olla joku, jos vain saan siihen mahdollisuuden.